

Ο ΔΡ. ΜΠΟΜΠΙ και οι φίλοι του παλιού καλού καιρού

Από την ίδια τους τη φύση οι Αλκοολικοί Ανώνυμοι δεν θα μπορούσε να είναι ιδρυθεί από ένα άτομο. Η πεμπτολογία τους είναι το μοίρασμα. Γι' αυτό, ο Μπιλ Γ. και ο Δρ. Μπομπ μέσα στην Αδελφότητα αναφέρονται πάντα ως *συνιδρυτές*. Μέχρι τώρα, στην πλειονότητα των μελών των ΑΑ, ο χειρουργός από τον Οχάιο είναι λιγότερο γνωστός από τον σύντροφό του. Πέθανε το 1950, όταν οι ΑΑ ήταν μόνο 15 ετών. Όμως η επιρροή του στο σύνολο του προγράμματος των ΑΑ είναι μόνιμη και βαθιά. Αυτό το βιβλίο επιχειρεί να απεικονίσει τον Δρ. Μπομπ με όσο το δυνατό μεγαλύτερη πληρότητα και ισορροπία - στο μεγαλύτερο τμήμα του, μέσα από τις δηγήσεις εκείνων που τον γνώρισαν προσωπικά. Ο νεαρός που μεγάλωσε στο Βερμόντ στα τέλη του 19^{ου} αιώνα έγινε ένα κολληγιόπαδο που έγινε πολύ, μετά ένας φοιτητής ιατρικής που προσπαθούσε να κατατινέξει τον αλκοολισμό του, ένας αξιοσέβαστος γιατρός, ένας στοργικός αλλά ολόκαι και λιγότερο φερέγγυος οικογενειάρχης και τέλος, ένας αθεράπειτα άρρωστος

αλκοολικός, χωρίς καμιά ελπίδα μέχρι να συναντήσει έναν χρηματιστή από τη Νέα Υόρκη - τον Μπιλ Γ., που χρειαζόταν απεγνωσμένα έναν σύντροφο αλκοολικό για να τον βοηθήσει να διατηρήσει τη δική του νηφαλιότητα. Ξεκινώντας με το τελευταίο ποτό του Δρ. Μπομπ και την αρχή της Αδελφότητας, η ιστορία του είναι συναρπασμένη, καθώς συσχετίζεται με εκείνες των πρώτων μελών και των πρώτων ομάδων στις Μεσοδυτικές πολιτείες. Αυτή η εξέλιξη ήταν συναρπαστική όσο και θεαλλώδης. Μόνο μέσα από δοκιμές και λάθη έμαθαν οι ΑΑ τον καλύτερο τρόπο να προσεγγίζουν νεοφερμένους. Οι δεσμοί με την Ομάδα της Οξφόρδης που προκάλεσαν δυσάρεστες. Η συγγραφή του Μεγάλου Βιβλίου που ξεσήκωσε έριδες, το ίδιο και τα οικονομικά, η συμμετοχή των συζύγων των μελών και των μειονοτήτων στους ΑΑ. Μέσα σε όλα αυτά ο Δρ. Μπομπ υπήρξε μια σταθεροποιητική κεντρική φυσιογνωμία. Η ιστορία στο τέλος της επιστρέφει σε μια αμιγώς προσωπική πλευρά. Όμως ακόμα και στα τελευταία του, ο Δρ. Μπομπ παραδόθηκε σε επίπονες συζητήσεις και, εντέλει, σε αποφάσεις που είχαν βαθιά επίδραση στο μέλλον των ΑΑ σε ολόκληρο τον κόσμο.

II. Τίτλος μεταπτυχιακών σπουδών: Γιατρός και αλκοολικός

Τώρα που ο Μπομπ είχε πάρει το δίπλωμά του, έπρεπε να βρει έναν τρόπο να βγάλει το ψομί του και να χτίσει ένα σταθερό και ασφαλές μέλλον για τον εαυτό του. Σε ότι αφορούσε το πράγμα που θα έβλεπε αληθινά, ο Μπομπ ήταν δουλειοταρής. Ήταν επίσης φιλόδοξος και ήθελε να γίνει γιατρός όπως ο παππούς του από τη μεριά της μητέρας του. Για κάποιο λόγο που δε μάθαμε ποτέ, ωστόσο, η μητέρα του ήταν τελείως αντίθετη με αυτό. Δεν είχε άλλη επιλογή από το να βρει μια δουλειά.

Έτσι ο Μπομπ πέρασε τα επόμενα τρία χρόνια στη Βοστώνη, το Σικάγο και το Μόντρεαλ, ακολουθώντας μια επαγγελματική σταδιοδρομία σύντομη, ανεπιτυχή και με πολλές εναλλαγές. Τα πρώτα δύο χρόνια μετά το Ντάρτμουθ, δούλεψε για την Φαίρμπανκ και Μορς, μια εταιρεία που κατασκεύαζε ζυγαριές στο Σαντ Τζόνιςμουντ και που ο πατέρας του υπήρξε κάποτε δικηγόρος τους.

Ο Άρμα Τζ. Ίρβιν, άλλος ένας συμμαθητής από το Ντάρτμουθ θυμάται ότι έβλεπε τον Μπομπ περιστασιακά όταν

πήγαινε στο Σικάγο για δουλειές των Φαίρμπανκς και Μορς (και προφανώς για να δει την Άνν, που τότε δίδασκε σε ένα σχολείο κοντά στο Όουκ Παρκ). «Ο Μπομπ δεν ενδιαφερόταν για τις επιχειρήσεις», έλεγε ο κ. Ίρβιν. «Για την ακρίβεια, τα Σαββατοκύριακα συνήθως έπινε υπερβολικά.»

Έπειτα από δυο χρόνια στην Φαίρμπανκς και Μορς, ο Μπομπ πήγε στο Μόντρεαλ όπου πουλούσε σιδηροδρομικό εξοπλισμό, βενζινομηχανές και άλλα είδη μηχανολογικού εξοπλισμού. Λίγους μήνες μετά μετακόμισε στη Βοστώνη, όπου δούλεψε για λίγο στο πολυκατάστημα Φιλέν, «πράγμα που δεν του άρεσε και δεν ήταν καθόλου καλός σε αυτό», σύμφωνα με το γιό του τον Σμίττ.

Παρόλο που οι φίλοι του Μπομπ γνώριζαν μόνο τις περιστασιακές κρίσεις υπερβολικής κατανάλωσης ποτού, εκείνος έπινε όσο περισσότερο μπορούσε να αντέξει όλη αυτή την περίοδο. Τα σημάδια της επέλασης της αρθροπάθειας άρχισαν να εμφανίζονται καθώς εκείνος ξυπνούσε πια με αυτό που αποκαλούσε «πρωινό τρέμουλο». Παρόλα αυτά καυχόταν ότι έχασε μόνο μισή μέρα δουλειά εκείνη την περίοδο των τριών ετών.

Ακόμα κι όταν αγνοούσε, αρνιόταν ή δεν αντιλαμβανόταν ότι ο αλκοολισμός του εξελισσόταν, δεν μπορούσε να αρνηθεί τη στασιμότητα της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας. Ήθελε ακόμα να γίνει γιατρός και κατάφερε να πείσει την οικογένειά του να τον αφήσει να προχωρήσει στις επιδιώξεις του. Το φθινόπωρο του 1905, όταν ήταν 26 ετών, μπήκε στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν στο προπαρασκευαστικό τμήμα της ιατρικής.

Παρόλο που ο Μπομπ είχε υψηλούς στόχους και καλές προθέσεις, κάθε περιορισμός έπαυσε μόλις πάτησε και πάλι το πόδι του στο κολλέγιο. Ψηφίστηκε μέλος σε μια αδελφότητα που είχε ως προϋπόθεση το ποτό, στην οποία, κατά τα λεγόμενά του «έγινε ένα από τα ηγετικά πνεύματα... πίνοντας με πολύ μεγαλύτερο ενθουσιασμό από όσους είχα επιδείξει στο παρελθόν». Όλα πήγαιναν καλά για λίγο. Μετά οι τρεμούλες χειροτέρεψαν.